

selve Bedriften, tidt kun have en meget ringe Forbindelse med Bedriften og maaske slet ikke høre med dertil. Hvis f. Eks. en Landbruger lader sin Befordring køre Mursten fra et Teglværk til en anden Mand; saa kommer det ikke ind under selve Landbrugsbedriften, og Spørgsmaalet kommer altsaa til at staa paa, om Ejeren af Landbrugsbedriften her kan betragtes som Arbejdsgiver eller ikke. Et andet Forhold skal jeg nævne ganske flygtigt eksempelvis for at vise, hvor vanskeligt det i mange Tilfælde vil være at gaa uden for den Ramme, som er Grundlaget for det Princip, den gældende Lov er bygget paa. Det kunde saaledes være Tvivl underkastet, hvorvidt Herskabets Stuepige i en Landbrugsbedrift kunde betragtes som hørende ind under Virksomheden eller ikke. Med Hensyn til det første Eksempel, jeg nævnede, kunde den ærede Ordfører for Forslagsstillerne imidlertid svare mig: Ja vel, men den gamle Mand eller Kone vil jo kunne undgaa at komme til at svare Præmie til Ulykkesforsikringsanstalten ved at henvende sig til en Entreprenør for Grøftegravning, som har sine Folk forsikrede, og faa en af hans Mandskab til at udføre Arbejdet. Denne Betragtning er ganske rigtig, men hvis man paa den Maade kom stærkt ind paa at fremme Entreprenørvæsenet, saa turde det maaske have en noget farlig Karakter for selve Arbejderne, idet nemlig Entreprenøren selvfølgelig maatte komme til at tilvende sig en Del af den Arbejdsfortjeneste, som Arbejderne ellers vilde kunne faa, hvis ikke netop dette Forhold blev forceret frem gennem Lovgivningen. Jeg ser deri en ikke ringe Fare, idet jeg tror, at det vil blive til Skade for Arbejderne selv, hvis man i alt for høj Grad gennem Lovgivningsmagten kom til at fremme en saadan Tilstand, at man for hver eneste lille Ting man skulde have udført, maatte henvende sig til en Entreprenør, der havde sine Folk forsikrede. Med Hensyn til den Udtalelse, jeg fremkom med tidligere, at man gik uden for de Principper, som den gamle Lov hviler paa, skal jeg sige, at dette Princip er jo, hvad selve Lovens Virkning angaar, saaledes, at det kun er Ulykkestilfældet, som sker under Virksomheden, som giver Arbejderen eller hans efterladte Krav paa Erstatning, medens han, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne ganske rigtigt bemærkede, under mange Forhold ikke vil kunne faa Erstatning, nemlig hvis han bevæger sig til eller fra Arbejdspladsen og herved kommer til Skade. Nu udvide For-

slagsstillerne Princippet i Loven saaledes, at det kommer til at gælde i yderligere Udstrækning, saa at Ulykkesforsikringen ogsaa kommer til at gælde uden for selve Virksomheden. Jeg er ikke sikker paa, om man ikke her kommer ind paa et Skraaplan, som vil gøre det saa godt som umuligt at administrere denne Lov, hvis de ærede Forslagsstilleres Forslag bliver vedtaget. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne sagde, at Forholdet var jo hidtil dette, at trods al Forsikringsraadets Velvillie maatte man undertiden træffe meget haarfine Fortolkninger, for at Arbejderne kunde faa det, der tilkom dem ifølge Lovens Ord og Aand og ikke mere. Men jeg tror rigtignok, at hvis de Herrers Forslag blev vedtaget, vilde det Omraade, som Fortolkningerne kom til at gælde, blive meget, meget større. Og jeg finder et Bevis for min Tanke deri, at naar henses til Lovforslagets § 8, saa synes det mig, at det samme har foresvøvet de ærede Forslagsstillere. Naar § 8 siger: „Nærværende Lovs Bestemmelser træde i Stedet for de mod samme stridende Regler i Lov Nr. 4 af 7. Januar 1898“, saa ser jeg, som sagt, deri et Bevis for, at den samme Tanke har foresvøvet de ærede Forslagsstillere. Men jeg tror rigtignok, at hvis min Betragtning i saa Henseende er rigtig, vilde vi komme til at give Indenrigsministeren en alt for stor Magt ved at vedtage et Forslag, der i den Grad, som Tilfældet er, vilde kunne give Anledning til Fortolkning, og jeg tror rigtignok ogsaa, at hver eneste Indenrigsminister, som skulde fortolke denne Lov, vilde meget bede sig fritagen for det Ansvar, som vilde følge deraf og kræve, at Lovens Bestemmelser bleve mere klare og præcise, end Tilfældet er i det foreliggende Forslag. En anden Side ved Forslaget finder jeg ogsaa Anledning til at nævne, skønt jeg mener, at det er en Side af Sagen, som altid vil kunne drøftes, det er de finansielle Krav, det stiller til Statskassen. Naar de ærede Forslagsstillere foreslaa, at alle de Arbejdsgivere, som have under 1,200 Kroners Indtægt i Henhold til Indkomst- og Formueskatteloven, skulde svare til Forsikringsanstalten indtil 3 Kr. aarlig til Betyggelse for deres Arbejdere, saa ere Forslagsstillerne jo gaaede ud fra det Princip, som er fastslaaet i Loven om Fiskernes Ulykkesforsikring. Det har sikkert nok været Forbilledet, og jeg tror ogsaa, den ærede Ordfører for Forslagsstillerne udtalte det under sit Foredrag; men jeg vil sige hertil, at rent finansielt set er dette Forslag her